

Jeg mener derimod, at man maa beholde det, som nu i saa Henseende er gældende, nemlig at de samme Communebeboere, som vælge Borgerrepræsentanterne, ogsaa maae vælge særlige Revisorer; thi det er jo Communalbestyrelsens Gjerning, der skal revideres; men skal denne selv afgjøre, hvem Revisorerne skulle være, og selv senere decidere Regnskabet, saa bliver det efter min Mening, som om ingen Revision og ingen Decision fandt Sted, idet den, som skal revidere sit eget Arbejde og bagefter decidere sin egen Revision, omtrent er fri for Control. Derfor vil jeg anbefale, at man bliver ved det Bestaaende i saa Henseende, saa at de, som vælge Borgerrepræsentanterne, ogsaa særskilt vælge Revisorerne. Borgerrepræsentanternes Decision finder jeg ogsaa lidt Betænkelighed ved, idet Revisionens Bemærkninger uægtelig kunne angaae et eller andet Foretagende af Communalbestyrelsen eller Borgerrepræsentationen, og det forekommer mig derfor at være noget principstridigt at overdrage denne Decisionen. Jeg henleder imidlertid kun Opmærksomheden herpaa, uden at jeg for Dødelikket vil nævne, hvorledes man paa anden Maade kunde ordne Sagen. Med Hensyn til Vedtægten forekommer det mig, at der er indbraget under den Noget, som ikke burde indbrages derunder. Vedtægten skal jo nemlig stadfæstes af Indenrigsministeren, men det forekommer mig da, at Forretningsordenen for Communalbestyrelsen og Borgerrepræsentantskabet maa kunne vedtages af disse selv i den Form, de ville give den, uden at de behøve Indenrigsministeriets Stadfæstelse derpaa. Det er at indskrænke dem mere i deres Selvbestemmelsesret, end det er rigtigt, at Indenrigsministeren skal stadfæste deres Forretningsorden. I denne Paragraph tales der ogsaa om Kommunernes Ret til at ansætte de kommunale Bestillingsmænd; og her maa jeg være af D'Herrers Mening, som have udtalt sig om dette Punkt, at det nemlig vilde være meget ønskeligt i Loven at fastsætte, at det er Kommunerne selv, som ansætte disse Bestillings-

mænd. Det er ingenlunde en ligegyldig Sag for en Commune, om den paa den Maade, som hidtil er steet, naar der skal ansættes en communal Bestillingsmand, faaer en Familie tilsendt, som maa stee om nogle Aar kan blive temmelig talrig og kan falde Kommunen til Byrde, naar Vedkommende ikke længere kan udføre sin Tjeneste. Desuden har det i mange Tilfælde vist sig, at det ikke er ganske heldigt til disse Bestillinger at faae Mænd, som have levet deres bedste Tid i et saadant Liv, at de oftere komme til at give efter for Fristelser, som gjøre dem mindre flidede til at udføre det Hverv, der betroes dem, men det er jo givet, at flere af dem komme fra et Liv, som ingenlunde er gavnligt for de Forretninger, som de skulle udføre i Kjøbstaden. Jeg troer i det Hele, at det er en billig Fordring, at Kommunen selv bør ansætte de Bestillingsmænd, som den selv skal lønne. Den ærede Indenrigsminister har herimod indvendt, at disse Bestillinger ere Retraiteposter for visse Mænd, der have tjent i andre Stillinger og tjent Staten, og han har sagt, at der ogsaa er andre Poster foruden disse, som ere Retraiteposter; men disse andre Poster, som den ærede Minister har tænkt paa, ere Poster, som Staten lønner og besætter, medens de Poster, hvorpom her er Tale, ere Kommuneposter, som Kommunen skal lønne, og som derfor ikke ligefrem kunne sammenlignes med de andre, som den ærede Minister sigtede til. Jeg troer derfor, som sagt, at det er en billig og retfærdig Fordring, at man allerede i denne Lov skal give Communalbestyrelserne i Kjøbstæderne Ret til selv at ansætte sine egne Bestillingsmænd. — At man lader Raadstueamlingerne bortfalde, har vist Ingen det Mindste imod. Jeg troer, at de have staaet — ja, jeg vilde gjerne finde et passende Udtryk — saaledes, at, naar man ønskede en Ting sat igjennem, som man ikke selv troede, at det var behageligt at gjøre for egen Regning, saa har man bragt en Raadstueamling istand paa en saadan Maade, at man derfra har faaet et Slags Støtte. Jeg har